

Virkeligheden den skarpeste og sagligste Kritik, der kan rettes mod det foreliggende Forslag, at skønt man trænger til Opdragelses- og Børnehjem og Anstalter, hvor man kan anbringe saadanne unge Mennesker i 14—17 Aars Alderen, for at de kunne faa en saadan Opdragelse, at de kunne gaa ud i Livet som nyttige og gode Medborgere, bryder man sig fejl om Løsningen af dette store for Enkeltmand og Samfund lige betydningsfulde Spørgsmaal og foreslaar Legemsstraffen indført. Udviklingen er jo, til Trods for den gældende Lov, gaaet i Retning af at komme bort fra Legemsstraffen. Det er lykkedes ad demokratisk Vej ved Hjælp af Pressen og ikke mindst ved Kritik af den håardhændede Maade, hvorpaa man førte Løven ud i Livet, at mildne og humanisere vor Dommerstand. Jeg tror at turde sige, at der i dette Øjeblik hos den danske Dommerstand er en langt mere human Følelse og Retfærdighedsfølelse end før.

Det ærede Medlem for Fakse (Anton Jensen) talte om, at jeg vædede Vadmel. Jeg tror, at hvert eneste Ord, der fra min Side er talt om den foreliggende Sag, har været saa nødvendigt, som overhovedet Ord kunne være. Der har ikke i mine Taler været en eneste overflødig Bemærkning. Derimod vare de Ord, som det ærede Medlem sagde, fuldstændig overflødige. Og er der nogen, der i denne Sag kan væve Vadmel, er det — jeg er overbevist om, at ærede Medlemmer ville give mig fuldstændig Ret — det ærede Medlem. Hele hans Maade at tale paa, hele hans Mine, hans Person, synes jeg ere i Virkeligheden en Understregning af det, han vilde mynte paa mig: en Væven Vadmel. Det ærede Medlem er blevet for gammel i Gaarde, og jeg haaber ogsaa, at man i Faksekredsen til næste Valg vil vide at skifte Person for Kredsens egen Skyld. Naar det ærede Medlem som Medlem af et vigtigt Udvalg, der har holdt en Mængde Møder, endnu efter at vi have forhandlet i mange Dage, kan paastaa, at den paagældende Lov indeholder noget ganske andet, end den indeholder, siger jeg, at der aldrig i den danske Rigsdag har været nogen Repræsentant, der i saa høj en Grad har misforstaaet sin Opgave som det ærede Medlem. Thi er der nogen Opgave en Rigsdagsmand har, er det først og fremmest at sætte sig ind i Sagerne, selv om man ikke vil forlange, at han skal kunne tale, saa han kan fange Opmærksomheden, selv om man ikke kan forlange, at han skal kunne præstere et personligt Stykke

Arbejde. Det ærede Medlem har ikke sat sig ind i den Sag, som foreligger. Men nu vender jeg mig til ham i hans Egenkab af Lærer, og jeg siger: Hvor vilde det ikke være sørgeligt, naar de Forhandlinger, som her ere førte, komme til Udlandets Kundskab, naar tyske og engelske eller andre udenlandske pædagogiske Skrifter bringe Udtalelser fra dette Medlem af Tinget, som jo hører til Lærerstanden, thi hvilket forbløffende Indtryk maa det ikke gøre i tyske eller engelske Lærerkræde, naar de blive bekendte med, hvad det ærede Medlem har sagt. Vil man ikke sige: Hvor er det dog muligt, at der i den lovgivende Forsamling i Danmark, i det Land, hvor de have den oplyste Bondestand og den højt kultiverede Arbejderklasse, med dets Intelligens og dets Højskolevæsen, hvor er det dog muligt, at der i den danske Rigsdag kan sidde en Lærer, som kan sige saadan noget? Ja, jeg tror, at selv i Lande som Bulgarien, Serbien og Grækenland og i mange andre mere eller mindre civiliserede Stater vil man meget vanskeligt kunne finde et Medlem af den lovgivende Forsamling, der staar saa langt tilbage i kulturel Henseende som det ærede Medlem. Thi det ærede Medlem maa jo som Lærer vide — det er blevet godtgjort blandt andet af den sidste ærede Taler —, at Pædagogikkens første Grundsætning er: prygl ikke, tal til Børnene i en god, mild og human Tone. Den moderne Pædagogiks Grundsætning er: væk med Pryglene! Det ærede Medlem staar paa det modsatte Standpunkt, og han er Pædagog! Jeg kunde ønske at vide, hvordan han er bleven Lærer, thi hvis det ærede Medlem ikke har præsteret noget bedre i den Tid, han gik paa Seminariet, end han har præsteret her i Salen under den foreliggende Sag, forbauser det mig unægteligt, at det ærede Medlem overhovedet har kunnet blive ansat som Lærer i den danske Statsskole.

Formanden: Den ærede Taler kommer saa stærkt ind paa personlige Forhold, at det er rettere, han vender sig til Sagen.

Sabroe: Jeg bøjer mig selvfølgelig fuldstændig for den ærede Formand, og jeg siger, at det er mit Haab, at det ærede Medlem for Fakse i hvert Fald i nogen Grad maa ved, hvad jeg har sagt, faa Følelsen af, at det var et utidigt Valg, der fandt Sted, da man valgte ham ind i det Udvalg, der er nedsat om denne Sag. Jeg skal over